

ELSŐ FEJEZET

Rémülten, elkerekedett szemmel ült a nappalijában, a kedvenc karosszékében. A háta egyenes volt és merev, mindkét kezét az ölében nyugtatta, mindkét tenyerét felfelé fordította. A jobb keze enyhén remegni kezdett. A szája kissé kinyílt, az alsó ajka meg-megrándult.

Warren Snyder bal halántékán egy ezüstös gyöngy csillogott. Gömbölyű volt és sima, nagyjából olyan, mint egy dekorációs rajzszög feje, vagy mint egy fülbevaló, amit tévedésből rossz helyre tettek.

A gyöngy valójában bonyolult szerkezet volt, a belsejében elektronikus alkatrészeket, nanoáramköröket helyeztek el. Olyan volt, mint egy szög feje, legalábbis az a része, amelyik látszott belőle. Mert nem az egész tárgy látszott, ugyanis a gyöngyhez kapcsolódó tű belemélyedt a célszemély agyába – jelen esetben Warren Snyder agyvelejébe. Ezt a tűt egy különleges pisztollyal lötték bele a koponyájába. Miután célba ért, azonnal lejártszódot a bőr, a csont és a hús vegyi kauterizálása, így nem következett be vérzés.

Warren hallgatott. Arra kapott parancsot, hogy maradjon csendben, és már régen elvesztette az ellentmondáshoz, a tiltakozáshoz szükséges erőt és képességet. Attól eltekintve, hogy időnként megrándultak az ujjai, hogy görcsös remegés futott végig a testén, nem mozdult meg. Már régóta egyetlen tudatos vagy szándékos mozdulatot sem tett, a széken ülve sem váltott testtartást vagy pózt, mert azt mondták neki, hogy maradjon nyugton, meg se moccanjon.

A tekintete ide-oda járt két pont között, pontosabban: a két felesége között.

Judy Snyder, akinek egy ezüstös gyöngy volt a bal halántékán, a betépett drogosokra jellemző üveges tekintettel meredt maga elé. A díványon ült, egymáshoz szorította a térdét, két kezét elegánsan az ölében tartotta. Ő nem reszketett, nem remegett úgy, ahogy a férje. A jelek szerint nem félt – talán azért, mert a tű kárt tett az agyában. Természetesen ez a sérülés nem volt szándékos, de sajnos mindig, mindenbe becsúsztat némi hiba.

A másik Judy a nappali ablakánál állt, az utca felé fordulva, és hol a havas éjszakát szemlélgette, hol pedig a két fogolyra vetett egy-egy pillantást. Megvetette őket; tisztában volt vele, hogy az ilyenek a világ meg- és elrontói, a föld tönkretévői. Ők, a fajtájuk az a szemét, amit fel kell takarítani és meg kell semmisíteni. Tudta, ezt a kettőt hamarosan elhajtják (menni fognak, olyan engedelmesekek lesznek, akár a kezesbárányok), elviszik őket valahová, ahol azután megkezdődik a feldolgozásuk.

És egy nap – ebben egészen biztos volt –, amikor az utolsó emberi lényt is sikerült megsemmisíteni, a világ édenkertté változik, olyan hely lesz, amilyen hajdan volt. Ennél tökéletesebb már nem is lehet majd.

Ez a Judy nem a szófán ülő Judy klónja volt. Ez a Judy nem szimplán egy olyan húsmasina volt, amilyenek az emberek. Ezt a Judyt kifejezetten úgy tervezték meg és hozták létre, hogy az eredeti Judy helyére léphessen. A hasonlóság azonban csak felszínes volt. Például igencsak meglepődtek volna a régi Judy orvosai, ha megvizsgálják az új Judy testét. Az új Judyt még csupán néhány hónapja teremtették. Megkapta a számára szükséges információkat – vagyis: lezajlott a programozása –, majd világra jött. Felnőttként kezdte meg az életét a Kaptárban, ebben a föld alá rejtett komplexumban. Nem volt más kré-

dója, csakis a programja, nem képzelte azt magáról, hogy szabad akarattal rendelkezik, és nem tartozott engedelmességgel senkinek, csakis a teremtőjének, Victor Lebennek – annak a Victor Lebennek, akinek valódi neve Frankenstein volt. Azzal is tisztában volt, hogy csupán egyszer él, hiába is képzelet azt, hogy a halála után lesz valami, mert nem lesz. Neki itt és most kellett élnie, az élete értelme pedig az volt, hogy végrehajtsa a kapott feladatot.

A kissé széthúzott függönyök között egy magas férfit látott keresztülvágni a havas utcán. Kezét a kabátja zsebébe dugta, arcát úgy fordította az ég felé, mintha örömet okozna neki ez az időjárás. Az elülső járdán végighaladva közelítette meg a házat. Közben apró hófelhőket rúgott játékosan a levegőbe. Judy nem látta az arcát, de gyanította, hogy ez nem lehet más, mint Andrew Snyder, a házaspár tizenkilenc éves fia. Nagyjából most kellett hazatérnie a munkából.

Az új Judy hagyta, hogy a függönyök visszahulljanak a helyükre. Átvágott a nappalin, kiment a folyosóra. Amikor meghallotta Andy lépteit a verandán, kinyitotta az ajtót.

– Andy! – mondta. – Már aggódtam.

Andrew lehúzta a csizmáját – a verandán akarta hagyni –, és közben mosolyogva rázta a fejét.

– Túl sokat aggódsz, anya. Nem késtem el.

– Nem, tényleg nem, de a városban iszonyatos dolgok történnek ma este.

– Miféle iszonyatos dolgok?

Ahogy Andrew belépett az előszobába, ahogy tett egy-két lépést zoknis lábával, a replikáns Judy becsukta az ajtót, majd gyorsan a fiú felé fordult, és nekilátott, hogy kibombolja a kabátját. Hogy még tökéletesebb legyen az anyai törődés imitációja, így szólt:

– Jaj, kész csoda, hogy nem fagytal halálra ebben az időben!

A fiú levette nyakából a sálát, és ismét megkérdezte:

– Miféle iszonyatos dolgok? – Zavartan és kissé bosszúsán ráncolta a homlokát, úgy viselkedett, mintha furcsálná, hogy az anyja, rá nem jellemző módon a kabátját gombolgatja.

A nő, miközben kigombolta a kabátot, arrébb vezette a fiút, hogy még a szeme sarkából se láthassa a dolgozószoba ajtaját.

– Ez a sok gyilkosság! – mondta. – Iszonyatos!

Az addig közömbös és bosszús Andrew riadtan nézett a nőre.

– Gyilkosságok? Miféle gyilkosságok?

Miközben beszélt, a replikánsa nesztelenül kisurrant a dolgozószobából, egyenesen odament hozzá, felemelte a pisztolyt, amelynek a csövében már ott volt a különleges lövedék – az agyszonda –, hozzászorította a valódi Andrew halántékához, és meghúzta a ravaszt.

A fiatalember arcát csupán egyetlen pillanatra torzította el a fájdalom. A szeme elborzadva elkerekedett, és még azután is előre meredt, hogy az arcizmai ellazultak, a vonásai pedig olyan fásulttá, kifürkészhetetlenné váltak, mint a kómás betegeké.

– Gyere velem! – mondta a replikáns Andrew, és bevette az eredetit a nappaliba. – Ül le a díványra!

Andrew Snyder, akinek ekkor már ott volt a halántékán a higanycsöppként ezüstlő apró tárgy, ellenkezés nélkül teljesítette a parancsot.

Ha a replikáns Andrew esetleg – mondjuk pusztán azért, mert olyan kedve van – úgy dönt, hogy leül a valódi elé, a homlokához tartja a pisztolyt és ismét meghúzza a ravaszt, a fegyver nem lőtte volna ki a célpontra a második agyszondát. A második lövés egy telemetrikus parancs lett volna, amely beindítja a valódi Andrew agyába lőtt szerkezetet, és a replikáns Andrew inorganikus agyába beülte-

tett egységek közötti kommunikációt. Ilyen módon másfél óra vagy esetleg még rövidebb idő alatt a valódi fiatalember minden emléke, tudása, az agya tudatos vagy tudatalatti részén eltárolt információk teljes halmaza áttöltődött volna a helyét elfoglaló mű-Andrew agyába.

Ennek a replikánsnak azonban nem volt szüksége arra, hogy rendelkezzen a valódi Andrew Snyder agyában meglévő információkkal; az ő esetében éppen elegendő volt az, hogy külsőre teljesen megegyezett vele. Felesleges lett volna végrehajtani az áttöltést, hiszen két napon belül Rainbow Falls eredeti lakói közül már mindenki halott lesz – legalábbis a tervek szerint –, sőt már befejeződik a holttestek feldolgozása is. Így a városban nem lesz senki, aki ismerhette az eredeti Andrew-t, senki, aki előtt a laboratóriumban megteremtett másolat Andrew-nak színjátékot kellett volna játszania.

A replikáns Andrew esetében az információk áttöltésére szánt másfél óra idő- és energiapocsékolás lett volna, márpedig a hozzá hasonlók a pazarlás minden formájától irtóztak. Takarékoság, hatékonyság, összpontosítás – számukra ezek voltak a legfontosabbak. Ha a három közül ki kellett emelniük valamelyiket, akkor a hatékonyságot tették az első helyre. A hatékonyság hiányára, a szétszórtságra és a pazarlásra úgy tekintettek, mint a valódi emberek a főbenjáró bűnökre.

A Közösség (a Bolyban világra jött lények így nevezték el saját, új civilizációjukat) hamarosan birtokba veszi a titkos bázist, amelyből kiindulva, fokozatosan és állhatatosan meghódítják a kontinenst, azután pedig az egész világot. A Közösség első tagjai, az első replikánsok voltak a folyamat pionírjai, ők voltak az emberek történelmének megszüntetését célzó művelet élharcosai; ők voltak azok, akik megszabadítják a világegyetemet a szétszórt, pazarló, nem hatékony emberektől, akik saját vágyaikkal,

ötletszerű megoldásaikkal, kiszámíthatatlanságukkal megfertőzték a földet. Ezek az első replikánsok voltak azok, akik végrehajtották a gondosan megtervezett folyamat első fázisát, akik mindvégig precíz időbeosztás szerint cselekedtek; ők voltak azok, akik elindították azt a tisztulási folyamatot, amelynek végén létrejöhet az abszolút tökéletesség.

Andrew Snyder, a Közösség tagja már korábban magára vette azokat a ruhadarabokat, amelyek a legcélszerűbbnek tűntek a hideg éjszakában végrehajtandó feladathoz. Miután egy-két percig mozdulatlanul ült a valódi Andrew Snyder előtt, hirtelen felállt, és csatlakozott Warren Snyderhez (nem az eredetihez, a Közösséghez tartozó Warren Snyderhez), aki a garázsban álló Ford Explorernél várt rá. A valódi Warren, aki egy ideje bénultan ült a nappaliban, az egyik karosszékben, a város egyetlen rádióállomásának, a KBOW-nak volt a programigazgatója.

Az erőszakos módszerekkel végrehajtott forradalmakban azoknak, akik meg akarják buktatni az addig működő rendszert, akik át kívánják venni a hatalmat, meg kell szerezniük a kommunikációs eszközök fölötti ellenőrzést, mert csakis így vehetik elejét annak, hogy az ellenség kialakíthassa saját szerkezetét, hogy létrejöhessen parancsnoki struktúrája, és hogy megszerveződjön az ellenállás. A Közösségnek mindenkit kontrollálnia kellett, aki a KBOW rádióban az éjszakai műszakban dolgozott; ezeket a személyeket haladéktalanul át kellett szállítani valamelyik olyan központba, ahol már javában folyt Rainbow Falls lakóinak feldolgozása.

A replikáns Judy a házban maradt az eredeti Judyval, az eredeti Warrennel és az eredeti Snyderrel, akik békésen, mozdulatlanul üldögéltek a nappaliban. A replikáns Judynak egyelőre az volt a feladata, hogy megvárja a begyűjtő egységet, azt a teherautót, amely majd elszállítja

a három agyszondás eredeti példányt megsemmisítésük helyszínére.

A Snyder család tagjai akkor sem válhattak volna elfogadható társasággá, ha esetleg képesek uralkodni magukon, ha képesek az önálló cselekvésre. A Közösség felfogása szerint az emberek alantasabbak voltak az állatoknál, a világon élő legmegátalkodottabb, legkártékonyabb fajt alkották. Valójában semmire sem voltak jók, ezért nem érdemelték ki az élőlények között betöltött kivételes státusukat. Azt terjesztették magukról, hogy lélekkel születtek, és hogy a létezésüknek valamiféle kozmikus végzet betöltése volt a célja és értelme, ám valójában olyanok voltak ők a természet kebelén, akár a rákos sejtek.

Az emberek, bárminek is hazudták és mutatták magukat, csupán hústömbök voltak. Csak hús, vér, csont, semmi egyéb. És örültek voltak. Eszelősek. Egy ember: egy halom eszelős hús. Judy, a Közösség tagja gyűlölte az embereket. Valamennyit, egytől egyig. Gyűlölte az életmódjukat, a tudatlanságukat, a gőgjüket, a tökéletlenségüket; mindent gyűlölt, ami velük kapcsolatos.

A nappali szőnyege is jól példázta, milyen szánalmasak, milyen nevetségesek, és hogy tényleg nem jók semmire. Judy csak a két karosszék, a kávézóasztal és a dívány által határolt részen hat szennyeződést számolt össze. Hatot! Nem egyszerű szöszök voltak, még macskaszőr is volt közöttük! A macska már régen kimenekült a konyhaajtóba vágott kis csapóajtón keresztül, de a szőrét itt hagyta, minden tele volt vele a házban.

A rend, a tisztaság a legfontosabb princípiumok közé tartozott. Semmivel sem volt kevésbé fontos, mint a hatékonyság és az összpontosítás. Valójában a hatékonyság nem is jöhetett létre ott, ahol rendetlenség uralkodott. Először rendet kellett teremteni, a tökéletes hatékonyság csak

ezt követően alakulhatott ki. Ezt az igazságot mélyen beprogramozták Judy tudatába.

Tétlenül várni a szállítókat, hogy elvigyék végre az eredeti Snyder család tagjait? Ez nem volt azonos a rendelkezésre álló idő leghatékonyabb kihasználásával. Judy fel alá járkált a mocskos szőnyegen, időnként meg-megállva, hogy a nevetséges hányavetiséggel felakasztott függönyöket félrehúzva kilessen az utcára, nem jött-e meg a teherautó. Teljes mértékig tudatában volt annak, hogy számtalan fronton kellett haladást elérni, hogy a Közösség tagjainak egy egész világot kellett meghódítaniuk és megváltoztatniuk. Azt is tudta, hogy azzal, amit éppen tesz, kis mértékben bár, de hozzájárul a Közösség heroikus erőfeszítéseinek sikeréhez, de úgy érezte, ki kell használnia az időt.

Amikor elővette a porszívót, már sokkal jobban érezte magát. Felporszívózta a hat (hat!) szennyeződést, azután az egész szőnyeget. Addig tologatta a porszívó csövet, amíg az összes szenny, az összes szősz és cérna és macskaszőr eltűnt. Amikor végzett, amikor már azt hitte, minden tökéletes, a kávézóasztal alatt meglátott valamit, ami nem lehetett más, mint egy mogyoróhéj. Az eredeti Snyder család valamelyik tagja rendetlen volt; ez a héj valahogy ott maradt a szőnyegen.

A replikáns Judy elszántan felemelte a kávézóasztalt, elvitte a dívány közeléből, amelyen két foglya várakozott. Lehajolt, alaposabban szemügyre vette a szőnyeget. Nem is hiába! A mogyoróhéj mellett egy döglött legyet is talált. Megvizsgálta a tetemet. Kicsi volt és száraz, már rég kiszikkadt, vagyis napok óta ott lehetett az asztal alatt. És eddig senki sem vette észre!

Mogyoróhéj, döglött légy... És még mindig nem volt vége! Macskaszőr. Legalább három szál. Meg egy beazonosíthatatlan eredetű morzsa.

– Lábakat felemelni! Lábakat felemelni! – parancsolt rá Andrew-ra és az anyjára.

A foglyok közömbös arccal, automata módjára azonnal teljesítették a parancsot, magasra emelték a lábukat. Judy ekkor ismét megragadta a porszívót, és a Közösség tagjaira jellemző elszántsággal nekilátott a szőnyeg még alaposabb kitisztításának. Amikor látta, hogy a karosszékben ülő eredeti Warner is felemelte a lábát, a körülötte lévő részt is kiporszívózta.

Eszébe jutott, hogy a dívány mögött is rengeteg por meg szenny lehet, aztán arra gondolt, hogy a szőnyeg alatt egészen biztos, hogy sok mocsok gyűlt össze. Szörnyű ez a rendetlenség! Így is csak az emberek tudnak élni!

Az ablakhoz sietett, kissé széthúzta a függönyöket. Megállapította, hogy egyik függönnyt se vasalták ki rendesen. Tessék, nem is egyformák a redők! Balra fordult, azután jobbra, mindkét irányban végignézett a szeles utcán. Egy rendőrségi járőr-kocsi haladt el a ház előtt. Judy tisztában volt vele, hogy a városi rendőrség valamennyi tagját felváltották a Közösség tagjai, ezért nem ijedt meg.

Egyre fokozódott benne a feszültség. Már alig várta, hogy a teherautó elszállítsa Snyderéket. Elfordult az ablaktól, végigtekintett a szobán, és megállapította, hogy kész katasztrófa az egész. Itt még rengeteget kell takarítani ahhoz, hogy elfogadhatónak lehessen nevezni a környezetet!

MÁSODIK FEJEZET

Hópelyhek nesztelen légiója masírozott keresztül puhan az éjszakában, támadást indítva a montanai Rainbow Falls ellen, apránként és lassan, de biztosan meghódítva a fekete utcákat. A vihar megváltoztatta, fakóvá varázsolta a vöröstéglás épületeket és a közöttük, körülöttük toronyló örökzöldeket, amelyek így olyanná váltak, mintha egy valódi csata füstjének fellegei lennének. Már biztos volt, hogy az utcák, a táj hamarosan kísértetiesen komorrá válik, a környezet olyan lesz majd, mintha egy halott jövő apokaliptikus vízióinak részét képeznék.

Deucalion a hidegről tudomást sem véve keresztülszáguldott a lassanként behavazódó városon – olyan módon mozgott, ahogy a világon egyedül csak ő tudott. Az iszonyatos villám, amely annak idején, több mint kétszáz éve, Victor eredeti laboratóriumában a nemlétből átrántotta őt az életbe, számos ajándékot adott neki – ezek közé tartozott például a valóság kvantumszerkezetének megértése, a dolgok és jelenségek által alkotott szövétnek ismerete is. Tudta, hogy a világegyetem mérhetetlenül tágas, ugyanakkor furcsán szűk hely; tudta, hogy a távolság egyszerre tény és illúzió, hogy az univerzumban valójában minden egyes pont minden más pont közvetlen szomszédságában létezik. Egy tibeti monostor Rainbow Fallsból nézve elvileg a világ túlsó felén volt, ám bizonyos értelemben csupán egyetlen lépésnyi távolságra álltak egymástól; persze csak annak, aki tudta ezt, és azzal is tisztában volt, hogyan kell megtenni ezt a bizonyos lépést.

Deucalion tudta; ő ismerte a helyváltoztatásnak ezt a módját, így egyetlen pillanat alatt eljutott a Jim James péküzlete mögötti sikátorból a Rainbow Theater tetejére. Ez a tizenötezer lakosú város határozottan vadnyugati han-

gulatú hely volt, az épületei többsége a tizenkilencedik század végén, a huszadik század elején épült, lapos tetőjüket olyan mellvéd vette körül, amilyenek mögül a régi mozifilmekben a rossz fiúk és a seriffek szokták lődözni egymást.

A városban egyetlen épület sem volt négy emeletnél magasabb, a Rainbow Theater a legmagasabbak közé tartozott. A tetejéről Deucalion a hóésés ellenére is ellátott a Cody Street keleti és nyugati végéig. Az üzletek többsége a vihar miatt korábban bezárt, de az éttermek és bárók ablaka továbbra is világos maradt. A járda mellett csupán néhány autó parkolt; a forgalom jóval csendesebbé vált, mint amilyen egy órával korábban volt. A Cody Streeten csupán négy jármű mozgott, az egyik egy éjfélkék-fehér teherautó volt. A város más részein ugyanilyen színű, ugyanilyen típusú szállítójárművek jártak. Deucalion korábban már kiderítette, milyen feladatot végeznek a kocsik, és a rajtuk ülő, kemény tekintetű, zord arcú férfiak: ők gyűjtötték be Rainbow Falls elkábított polgárait, akiknek a helyét replikánsok foglalták el; ők szállították el az áldozatokat azokba a létesítményekbe, amelyekben meg akarták semmisíteni őket.

Az áldozatok mindegyikének helyére olyan replikáns került, amit Victor telephelyén állítottak elő. Ez a telephely valahol a helybeliek által Világvége országútnak nevezett 311-es számú út mentén volt. Ez az útszakasz valójában egy huszonnégy mérföld hosszúságú, kétsávos bekötőút volt, amelyet gyakorlatilag senki sem használt. Még a hidegháború idején építették meg, a jelek szerint eredetileg arra szolgált, hogy összekösse a főbb útvonalakkal azokat a silókat, amelyekből annak idején az ellenséges országok területére akartak nukleáris töltetű rakétákat lőni. A Szovjetunió bukását követően ezeket a silókat leszerelték, eltávolították belőlük az atomfegyvereket.

Némelyiket örökre bezárták, de olyan is akadt, amelyiket eladták bizonyos magáncégeknek – általában olyan vállalkozásoknak, amelyeknek száraz, kiváló védelmi vonalakkal rendelkező, jól őrizhető raktárakra volt szükségük.

A helybeliek közül sokan úgy vélték, hogy a Világvége országút mentén nemcsak silókat építettek ki, egyéb föld alatti létesítmények is vannak arrafelé, például olyan bunkerek, amelyek – az eredeti tervek szerint – egy esetleges nukleáris konfliktus során megfelelő óvóhelyként működhetnek volna bizonyos, előre kiválasztott, valamilyen szempontból fontosnak tartott személyek számára.

Deucalion már tisztában volt azzal, hogy Victor a titkos telephelyéről kiindulva milyen lépéseket tett a város elfoglalása érdekében. Először a leglogikusabb akciót hajtott végre: replikánsokkal váltotta fel a település rendőrségének, valamint Rainbow Falls vezetőségének tagjait, majd a legfontosabb intézmények munkatársait. Ezt követően fentről, a szervezeti és hivatali struktúra tetejéről kiindulva, fokozatosan eljutott az alsóbb szintekre. Deucalion a saját szemével látta, hogy a replikánsok felterelik az egyik kék-fehér teherautóra a telefontársaság fogságba ejtett alkalmazottait, akiket azután az egyik raktárházba szállítottak el.

A Cody Streeten haladó teherautó a Russel Streethez érve északnak fordult. Deucalion lelépett a Rainbow Theater tetejéről, és a következő pillanatban megjelent a jármű vezetőfülkéjének jobb oldalánál. A rozsdás fémlépcsőn állva benézett a sofőr mellett ülő replikánsra. A férfi meglepetten bámult ki rá. Deucalion az egyik kezével megkapaszkodott egy rúdban, a másikkal pedig feltépte az ajtót. Benyúlt a nyíláson, elkapta a kocsikísérő nyakát, könnyedén összeroppantotta a gégéjét, majd gyors mozdulattal, könnyedén, mintha a természetes fickó csak egy műanyag-

ból készült próbabábu lenne, kirántotta a fülkéből. A magatehetetlen test a hólepte útestre zuhant.

– Mindig be kell kapcsolni a biztonsági övet – mormolta Deucalion.

Valamivel korábban, az este során megtudta, hogy Victor teremtményeinek ez az új generációja közel sem olyan szívós, olyan erős, mint annak az Új Fajnak az egyedei voltak, amelyeket az az eszelős vadállat New Orleansban állított elő. Azokat még egy Urban Sniperrel is nehezen lehetett megölni, ezek a montanai replikánsok azonban szerencsére éppen olyan sérülékenynek bizonyultak, mint a valódi emberek, így könnyű prédát jelentettek a náluk jóval erősebb Deucalion számára.

Az ajtó becsukódott, Deucalion oldalához csapódott. Az óriás ezt szinte észre se vette – ha valaki, akkor ő aztán tényleg bírta a fájdalmat. A könyökével ellökte magától az ajtót, majd belendült a fülke jobb oldali ülésére. Visszanyúlt, behúzta az ajtót.

A kocsikísérő semlegesítése csupán néhány másodpercet vett igénybe. A zavarodott, elképedt sofőr, aki természetesen látta, hogy a társát kirántják mellőle, még bele se tudott állni rendesen a fékbe, amikor Deucalion átnyúlt, és a slusszkulcsot elfordítva leállította a motort. A sofőr arcán nem látszott rémület (a jelek szerint ezek az új replikánsok sem ismerték a félelmet), inkább csak értetlenség. Vicsorogva felemelte a jobb öklét és ütött. Deucalion elkapta a férfi kezét, csavart rajta egyet, eltörte a csuklóját.

A sofőr felhördült a fájdalomtól, de még ekkor sem kiáltott. Miközben a teherautó fokozatosan lassulva tovább haladt az úton, Deucalion bal kezét a férfi tarkójához szorította, majd tett egy erőteljes mozdulatot. A sofőr feje a kormánykerékhez koppant. Deucalion megismételte a moz-

dulatot, azután még egyszer végrehajtotta. A duda csupán kétszer szólalt meg.

Az oldalra húzódó teherautó ekkor már csak gurult, fokozatosan elvesztette a lendületét. Amikor a járdához ért, az első keréknek már éppen csak sikerült feljutnia a szegélyre. A sofőr ekkorra felhagyott a védekezéssel, már nem is próbált ellenállni támadójának. Ahogy a kocsi szelíden beleütközött az egyik lámpaoszlopba és megállt, Deucalion már biztos volt abban, hogy a replikáns elpusztult, ám ennek ellenére – pusztán a biztonság kedvéért – fojtófogásba szorította a férfit, és egy gyors mozdulattal kitérte a nyakát.

Ezt a két gyilkosságot nem lehetett emberölésnek nevezni. Emberölésnek csak azt a tettet lehet nevezni, amelynek során egy ember elveszi egy másik ember életét. Ebben a két esetben azonban szó sem volt emberekről. A külsejük ellenére ezek a példányok nem voltak emberek; ezek csupán Victor Frankenstein legújabb laboratóriumának termékei voltak. Mesterségesen létrehozott lények. Szörnyetegek. Mozgásra és parancsok teljesítésére képes sejttömegek.

Deucalion a leghalványabb büntudatot sem érezte amiatt, hogy végzett a sofőrrel és a kocsikísérővel. Erre már csak azért sem volt különösebb oka, mert ebben a különleges helyzetben a gyilkosság elkövetője sem volt ember. Ő maga is szörnyeteg volt, Victor legelső modellje, vagyis: szörnyeteg. Az idők során, évszázadokon keresztül tartó szenvedéssel és gyötrődéssel talán már sikerült valamilyen módon vezekelnie hajdani bűneiért, de lényegében ő sem volt ember, őt is Victor Frankenstein teremtette – bár őt még nem steril laboratóriumi körülmények között hozta létre, hanem elvetemült gyilkosok, kivégzett gonosztevők hulláinak darabjaiból állította össze.

Sokszor úgy tekintett magára, mint Isten kigúnyolásának eszközére. Tisztában volt azzal, hogy ő is képes lenne olyan brutálisan és könyörtelenül viselkedni, mint teremtője újabb kreációi. Könnyen megtehetette volna, hogy átáll a replikánsok oldalára, viszont mivel úgy érezte, még mindig nem vezekelt eleget a bűnéért – a puszta létezéséért –, inkább úgy döntött, az embereket próbálja segíteni. Tudta, a természetes világ elleni háborúban az embereknek csakis akkor van esélyük a túlélésre, ha egy valódi szörnyeteg harcol mellettük.

A hullát a kormánykerék mögött hagyva kiszállt a teherautóból. A sötét éjszakában a szél egyre erősebbé vált, egyre sűrűbben hullott a hó – valódi vihar volt kialakulóban. Deucalion hirtelen úgy látta, mintha a hópelyhek nem az utcalámpák fényét vernék vissza; úgy látta, mintha a belsejükben, kristályos szerkezetük magvában ragyogna valami. Olyanok voltak, mintha egy megsemmisült hold forgácsai volnának, olyan szilánkok, amelyek mindegyike rendelkezik az egykori nagy egész fényének egy-egy adagjával.

Deucalion gyönyörködve nézte a hópelyheket. Minél hosszabb ideje élt, annál varázslatosabbnak találta ezt az értékes világot.

A Russell Street üres volt, egyetlen autót vagy gyalogost sem lehetett látni rajta; ebben a háztömbben már egyetlen üzlet sem volt nyitva. Ennek ellenére bármelyik pillanatban, bárhonnán előkerülhetett egy szemtanú.

Deucalion a teherautó nyomait követve visszasietett az úton, és megkereste a sofőrfülkéből kirántott kocsikísérőt. A fickó gégéje szétzúzódott, de még mindig nem adta fel az erőlködést, még mindig kapaszkodni próbált az ajándékba kapott életbe: zihálva, hörögve kapkodott levegő után, és a hóban furcsa nyomokat hagyva, szánalmas erőfeszítéseket tett, hogy feltérdeljen. Deucalion belerú-

gott, majd bakancsos lábával keményen rátaposott a tarkójára, egyetlen másodperc alatt megszabadította a szenvedéstől.

Felemelte a hullát, visszavitte a teherautóhoz. Felnyitotta a raktér ajtaját.

A raktér üres volt; a két replikáns még nem gyűjtötte be a megsemmisítésre ítélt valódi emberek következő csoportját. Deucalion belökte a hullát. Előrement, kirántotta a sofőr testét, behajította a raktérbe, a másik tetem mellé; rájuk zárta az ajtót. Ismét előrement, beült a kormány mögé, beindította a motort. Eltolatott a lámpaoszloptól, lezökkent a járdáról, és elindult az utcán.

A műszerfalon egy kis monitort látott, amely Rainbow Falls egy bizonyos részének térképét mutatta. A teherautó aktuális helyzetét a villogó, piros GPS-indikátor, az útvonalat pedig, amit a sofőrnek követnie kellett volna, egy zöld csík mutatta. A monitor felső részén szöveg: „Hármas számú teherautó szállítási terve”. A szöveg alatt két négyzet volt, az egyikben a „Listázás”, a másikban a „Térkép” szó állt.

Deucalion a „Listázás” négyzetre nyomta a mutatóujját. A monitorról eltűnt a térkép, egy rövid lista jelent meg a helyén. A listán szereplő címek közül a harmadik más színnel íródott ki, mint a többi. Falls Inn – a Beartooth Avenue és a Falls Road sarkán álló szálloda. A jelek szerint a két replikáns éppen oda tartott.

Az érintő képernyő jobb oldalán, egy függőleges oszlopban öt négyzet helyezkedett el, mindegyiken egy szám. A hármas számú négyzet színe zöld volt, a többié sárga. Deucalion megérintette az egyes számú négyzetet. A monitoron egy újabb lista jelent meg, fölötte pedig a szöveg: „Egyes számú teherautó szállítási terve”. Ezen a listán is a harmadik cím íródott ki más színnel. Ez azt jelezte, hogy az egyes számú teherautó legénysége két rakományra

való embert már begyűjtött és leszállított, és már elindult a harmadik szállítmányért. Ennek a kocsinak a KBOW-hoz, a Rainbow Fallsban és környékén fogható helyi rádióadó központjába kellett mennie.

Victor hadserege logikusan dolgozott. Az este során, valamivel korábban már megsemmisítették a helyi telefon-társaság munkatársait, replikánsokat állítottak a helyükre, így megszerezték a telefonvonalak és mobiltelefon-átjátszók kontrollját. Most arra készültek, hogy elfoglalják a KBOW-t, és így megakadályozzák, hogy a rádióadó munkatársai az adáson keresztül riasszák a város lakóit, és a Rainbow Falls környezetében élőket, hogy figyelmeztessék őket a veszélyre.

Deucalion átváltott a térkép funkcióra, és megállapította, hogy a rádióadó központja a River Roadon, a város északkeleti határának közelében, tőle nagyjából kétföldnyire van. Az egyes számú teherautónak négy percen belül meg kellett érkeznie oda, hogy begyűjtse a KBOW személyzetét. Ez azt jelentette, hogy az állomás elleni támadás már elkezdődött. Deucalion tudta, ha a teherautó navigációs rendszere által javasolt útvonalat követné, már csak az utolsó felvonás után érkezne a helyszínre.

Kinyitotta az ajtót, kiugrott a teherautóból, és a Russel Streetről átlépett a rádióállomás parkolójába.

HARMADIK FEJEZET

Mr. Lyss a hőesérről tudomást sem véve, folyamatosan nyomta a gázpedált, de valójában fogalma sem volt róla, hová tart. Igazság szerint egyelőre azt sem tudta, mit kellene tennie – éppen ezt akarta kitalálni autózás közben. A

mellette ülő Nummy O'Bannon ugyanúgy nem tudta, hogy hová tart, vagy hogy mi fog csinálni, de ő nem igazán izgatta magát ilyen dolgok miatt. Egyébként úgysem lehetett volna sehová, még ha ki is talál valamit, Nummy ugyanis nem tudott autót vezetni. Ehhez nem értett, viszont mindig is nagyon jó utasnak tartotta magát.

Azért volt valami, ami miatt Nummy is aggódott. Nem érezte magát olyan jól, mint lehetett volna, mert a kocsiban, amiben ült, lopott volt. Mr. Lyss lopta el. Márpedig a lopás csúnya dolog. Igaz, Mr. Lyss azt mondta, a kocsiban benne volt a kulcs, ez pedig csakis azt jelenthette, hogy a tulajdonosa azt akarta, használja nyugodtan, akinek szüksége van rá. Ilyen kedves ember... Nummy először elhitte ezt a magyarázatot, de nagyon hamar (még egy mérföldet se tettek meg) rájött, hogy Mr. Lyss sajnos hazudott neki.

– A nagyfi mindig azt mondta, hogy ha nem tudok megvenni valamit, ami másnak van, és ha nem is tudom megcsinálni magamnak, akkor az a legjobb, ha nem is vágyom arra a bizonyos valamire. Azt mondta, hogy az ilyen rávágyást irigységnek nevezik, és az irigység olyan dolog, ami nagyon hamar tolvajjává változtatja az embert. Hamarabb, mint ahogy a vaj megolvad a forró serpenyőben.

– Hát, elnézést kérek, hogy olyan hülye és ügyetlen vagyok, hogy még egy nyomorult autót sem tudtam építeni magamnak! – mondta Lyss.

– Én nem mondtam, hogy maga hülye. Én senkire sem mondok csúnya szavakat. Ez nem szép dolog. Magamra szoktam ilyeneket mondani, de az sem szép.

– Én viszont igenis szoktam csúnya szavakat mondani az emberekre – felelte Mr. Lyss. – Tudod, élvezem! Igen, borzasztóan jó érzés lehülyézni valakit! Régebben híres voltam arról, hogy kicsúfoltam a kisgyerekeket. Addig csúfoltam őket, míg sírni kezdtek. Nekem aztán senki sem

tilthatja meg, hogy csúfolódjak! Semmivel sem bírhatnak rá, hogy felhagyjak ezzel az ártatlan szokással... Ami, mellesleg, nagyon szórakoztató.

Mr. Lyss már nem volt olyan félelmetes, amilyenek korábban látszott. Egészen rövidre nyírt, szürkés hajszálai viccesen meredeztek a fején, vagy úgy, mintha irtóznának attól a sok mindentől, amire gondol, és a legszívesebben elmenekülnének a közeléből – amit persze nem tehetek meg, mivel odanőttek. Mr. Lyss arca pontosan olyan fancsali volt, mintha citromba harapott volna, a szeme olyan veszélyeskék volt, mint a gázláng. Az ajka kiszáradt, kis fehér bőrdarabkák voltak rajta. A foga, sajnos, meglehetősen szürke volt. A jelek szerint nagyon jól elvult enni- és innivaló nélkül; talán a dühe táplálta. Mert dühből aztán volt neki, de bőven. Ennek ellenére valahogy kiszivárgott belőle a félelmetesség, ami korábban megvolt benne. Nummy időnként úgy érezte, hogy talán meg tudná kedvelni őt.

Nummy sosem volt dühös. Túl buta volt ahhoz, hogy dühös tudjon lenni. Ez volt az egyik jó dolog abban, hogy buta volt. (A másik jó dolog az volt, hogy sosem kellett iskolába járnia.) Ha valaki elég buta, akkor egyszerűen nem tud olyan sokat gondolni egy bizonyos dologra, hogy aztán jól dühös legyen miatta.

Nummy és Mr. Lyss meglehetősen furcsa párt alkotott. Hasonlítottak azokra a furcsa párokra, akiket Nummy a moziban, a filmekben látott. Persze a moziban a furcsa párosok szinte mindig rendőrök voltak. Az egyik általában nyugodt volt, a másik meg bolond és vicces. Nummy és Mr. Lyss nem volt rendőr, ennek ellenére nagyon különböztek egymástól. Kettejük közül Mr. Lyss volt a bolond és vicces fickó. Vagyis... Ez nem egészen volt igaz. Mr. Lysst sok mindennek lehetett volna nevezni, de viccesnek nem igazán.

Nummy már harmincéves volt. Úgy látta, Mr. Lyss idősebb mindenki másnál, aki a világon él. Nummy kövérkép volt, kerek arcú és szeplős. Mr. Lyss testén alig volt hús, vastag bőre pedig olyan volt attól a sokmillió ránctól, mint a régi, viharvert bőrdzsekik háta.

Mr. Lyss időnként olyan érdekes volt, hogy Nummy nem tudta levenni róla a szemét; sokszor úgy nézett ki, mint azok, akik a filmekben rohangálnak, amikor olyan kis piros számok villognak a mindjárt-mindjárt felrobbanó bombákon. Aztán voltak persze olyan alkalmak is, amikor Nummy úgy érezte, belefárad, ha Mr. Lysst nézi, ilyenkor kénytelen volt félrefordítani a fejét, hogy egy kicsit megpihentesse a szemét, és mást nézzen – például a havat, a hópihéket, amelyek úgy szállingóztak a sötétségben, mint ha pici, csupa fehér angyalok lennének.

– Ez a hó, ez eléggé... szép – jegyezte meg Nummy.
– Meg ez az este is szép.

– Ja. Persze – mondta Mr. Lyss. – Varázslatos éjszánkánk van, lélegzetelállító szépséget látsz mindenütt, bárhová nézel. Szébb, mint a leggyönyörűbb karácsonyi üdvözlőlapon, amit valaha készítettek. Mármint attól eltekintve, hogy a város tele van marslakó szörnyekkel, akik hamarabb felzabálnak egy embert, mint mondjuk egy harkály egy nyamvadt kukacot!

– Nem feledkeztem meg a marslakókról! – mondta Nummy. – Mármint... Ha egyáltalán marslakók. De az éjszaka, az ettől függetlenül nagyon szép. Mondja, Mr. Lyss, mit akar csinálni? Most elmegyünk a város végéig, és megnézzük, hogy még mindig ott vannak-e a rendőrök, meg az a torlasz?

– Azok nem rendőrök, fiam. Azok szörnyek, akik rendőrnek mutatják magukat, és egészen addig ott fognak maradni, míg a város összes lakóját fel nem falták a társaik.